

Hele Danmark og Lybftland tilfammen. Det er bekjendt, at der i England findes en mangeløs Sands for Træplantning, og de Herrens vide, hvilken eiendommelig særegen Skjønhed Landet erholder derved. Hvor Meget der nu den Dag idag indvendes imod de overdrevent store Parkanlæg i England, mod overdrevene Hegnsplantninger, desuagtet er der ingenlunde Tilbagegang i denne Henseende, men snarere Fremgang. Selv Gavntre finder man det der fordeeligagtigt at frembringe — det er vel de Træforter, som bedst betale sig, og faa naar man tager Hensyn til den Tid, de behøve for at voxe; selv faadan Frembringelse af Gavntre er man der kommen til, fordi man er gaaet den modsatte Vej af den, vi ere gaaede; istedetfor at gjøre Skovproductionen usordeeligagtig, faaledes som vi have lagt an paa, har man søgt at gjøre den fordeeligagtig, og jeg troer, at det er den forstandigste Maade, hvorpaa man kan opmuntre til en fornøftig oeconomic Frembringelse baade af Skov og Træ. Og nu hos os, hvormange Strækninger er der ikke saa, som ikke egne sig, ikke blot til Træplantning, men ogsaa til Skov, og hvor man i høi Grad trænger dertil. Jeg skal saaledes nævne det nordlige Sjælland, hvor der ved Siden af de store sammenhængende Skovstrækninger, som trykke Træpriserne, ligge Strækninger hen af samme Befaffenhed som dem, vi beplante oppe ved Tidvilbe og Tibirke, og som ligesaa godt kunne beplantes som disse; ogsaa længere nede i Sjælland, og næsten i alle Landets Provindsler, er der mange Egne, som egne sig til Træplantning, og som vilde blive beplantede, naar vi blot vilde give den simple naturlige Ophøring dertil. — Men Hovedsagen er, at den Anskuelse, at vi skulle holde paa Skovarealet, som det nu er, og at det gjælder, at Skovfriheden ikke formindsker Skovarealet, er grundfalsk. Sagen er jo den, at man — jeg taler her kun om den oeconomicke Side af Sagen; Spørgsmaalet om det Klimatiskke har jeg allerede berørt — formener, at Hovedformalet er Skovene, medens i Virkeligheden Hovedformalet er at tilfredsstille menneskelig Fornødenhed. Det gjælder for det Første om, hvorledes man billigst og bedst skal faae Træ; men dernæst gjælder det ogsaa om, hvorvidt man skal anvende

sine frembringende Kræfter, Capitalen og Jorden, paa at frembringe Træ, eller om man hellere skal anvende dem paa at frembringe Andet. Det gjælder dog virkelig om et vist Forhold mellem Træ- og Agerbrug. Eller mener man maastee, at Ordningen i 1805 er ideal, og at det just er den, man skal holde sig til? Eller vil man have en Commission til at skjønde? Hvad vil man? Jeg er ikke her staaet op som Den, der forlanger, at vore Skove skulle ryddes; ingenlunde. Jeg anmaser mig netop ikke at give Regler for det Slags Forhold. Jeg anmaser mig ikke at ville spille Forsyn gennem eensartede Bestemmelser for alle de forskjelligeartede Forhold, her er Tale om, og som ikke kunne sammensattes under saadanne almindelige Bestemmelser, fordi der er den meest uendelige Mængde Omstændigheder, der maa tages Hensyn til, til Forskjellighederne i Forbrugsforhold, i Næringsforhold, i Frembringelsesforhold paa de forskjellige Steder; kort sagt, alle disse utallige Omstændigheder, der vise, at man ikke paa en heldig Maade kan give enkelte eensartede Bestemmelser derfor, men at det er Noget, man maa overlade til de individuelle Forhold. Alt, hvad der kræves, alle de forskjellige Hensyn, der maae tages, Alt dette vil kunne komme tilorde i Prisen, der vil være en god og hensigtsmæssig Regulator i saa Henseende, og hvortil man maa overlade Ordningen i det Enkelte. Jeg forsvarer Skovfriheden, ikke fordi jeg tillader mig at have nogen Dom om, hvad der i det enkelte Tilfælde vil, kan og bør stee; men jeg siger: giv Frihed, saa vilde Forholdene stille sig saaledes, at det betaler sig. Der er en anden forkeert Anskuelse, som gaaer rundt i mange Ytringer, som man hører i denne Sal, fordi man hører dem ellers rundt omkring — og der hører ganske vist lidt Tid til, at netop nogle af de Sandheder, der kunde synes at ligge nærmest for os, rigtigt trænge ind i den almindelige Bevidsthed — og det er den falske Grundopfattelse, at, hvad der er fordeeligagtigt for den enkelte Mand, altsaa her Forvandling af hans Træcapital til en Pengecapital, ikke altid er til Fordeel for det Hele. Man siger: Der ligger en Fare i at give denne Frihed, idet Mange, der trænge til Driftscapitaler, ville benytte sig deraf til at omhugge